

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 104.613 van 13 maart 2002
in de zaak A. 90.261/VII- 20.756**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. HINNEKENS,
 kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
 Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 16 maart 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 december 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 maart 2000;

Gelet op de beschikking van 3 april 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 12 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gezien het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 23 januari 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 4 september 1999 en verklaarde zich op 6 september 1999 vluchteling.

1.2. Op 9 december 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 8 maart 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 4 februari 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Betrokkene, een Armeens staatsburger, van Armeense origine, zou op 10 juni 1999 langs de weg gestopt zijn om in een snackbar te gaan eten. Toen betrokkene, als enige klant, nog wat aan het praten zou zijn geweest met de gerant, zouden er plots schoten hebben weerklonken. Betrokkene en de gerant zouden daarop naar buiten zijn gelopen waar ze een man bloedend zouden hebben aangetroffen. Betrokkene zou verder nog drie mannen in een wagen hebben zien wegvluchten waarvan hij de nummerplaat zou hebben kunnen lezen en memoriseren (0055). De gerant zou de politie en een ziekenwagen hebben verwittigd maar toen de ambulance zou zijn aangekomen zou de man al overleden zijn. Betrokkene en de gerant zouden zijn meegenomen naar het politiekantoor voor een verhoor. Betrokkene zou er hebben verteld wat hij had gezien en zou de nummerplaat hebben vermeld, waarna een deel van de agenten zouden zijn begonnen met het zoeken naar de wagen. Na twee uren zouden betrokkene en de gerant zijn meegenomen naar een cel waar de politie hen zou hebben gevraagd of ze de daders kenden en medeplichtig waren. Toen betrokkene en de gerant hierop negatief antwoordden zouden de agenten hen hebben geslagen en gezegd hebben dat ze de gerant en betrokkene zouden vasthouden indien ze de daders niet zouden vinden. Enkele uren later zou de politie de daders echter hebben gevonden waarna betrokkene en de gerant zouden zijn vrijgelaten. Op 15 juni 1999 zouden betrokkene en de gerant geconvoceerd zijn bij de procureur om bepaalde informatie te verifiëren. Op 23 augustus 1999 zou betrokkene een convocatie hebben gekregen van de rechtbank om te getuigen. Betrokkene zou opnieuw zijn verhaal hebben gedaan. Toen betrokkene de rechtbank zou hebben verlaten zou hij echter zijn paspoort niet hebben teruggekregen omdat er volgens de secretaris 'mensen waren die zich voor hem

interesseerden. 's Avonds zouden er drie mannen hebben aangebeld, die zich zouden hebben gelegitimeerd als mensen van de staatsveiligheid. Betrokkene zou meegenomen zijn naar een 'datcha' (buiten de stad) waar hij zou ondervraagd zijn door een parlementariër met als voornaam Mardin (die volgens betrokkene dagelijks op televisie zou zijn verschenen). Deze laatste zou betrokkene hebben gezegd dat de vermoorde man in het bezit zou zijn geweest van een videocassette met daarop 'onderhandelingen die betrekking hadden op de staat' waarna Mardin deze videocassette zou hebben geëist van betrokkene. Toen betrokkene zou hebben gezegd dat hij deze cassette niet had zou hij bedreigd zijn geweest en bewusteloos zijn geslagen. Betrokkene zou terug bij bewustzijn zijn gekomen aan de hoek van zijn appartement. Later zou hij de politie hebben gebeld maar die zou hebben gezegd dat ze niets voor betrokkene zouden kunnen doen. Betrokkene zou na het incident ook het gevoel hebben gehad dat hij in de gaten zou worden gehouden. Op 27 augustus 1999 zou betrokkene zijn land zijn ontvlucht, in het bezit van zijn rijbewijs, en via Brest (Wit-Rusland) zou hij op 4 september 1999 in België zijn aangekomen, waar hij op 6 september 1999 zijn aielprocedure startte. Betrokkene is enkel in het bezit van zijn rijbewijs.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene een aantal tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd voor de verschillende instanties (Dienst Vreemdelingenzaken, Commissariaat-generaal), waardoor reeds aan zijn geloofwaardigheid kan worden getwijfeld. Zo verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de vermoorde man een schotwonde zou hebben gehad in de borststreek. Op het Commissariaat-generaal stelde betrokkene niet te weten waar op zijn lichaam de man schotwonden zou hebben gehad omdat de man tegen de auto zou hebben geleund. Even voordien had betrokkene echter gezegd dat de man op de grond zou hebben gelegen.

Volgens de verklaringen die betrokkene had afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken zouden de mensen van de staatsveiligheid, toen betrokkene in de datcha zou zijn geweest, op een bepaald moment de gerant vanuit een andere kamer hebben binnengebracht en zou deze ernstig geslagen zijn. Op het Commissariaat-generaal heeft betrokkene daar echter geen melding van gemaakt.

In zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken had betrokkene gezegd dat hij na het incident met Mardin gedurende drie dagen zou zijn opgebeld en doodsb bedreigingen zou hebben gekregen waarin men zei dat betrokkene zou worden gedood indien hij de videoband niet zou geven. Dit feit liet betrokkene echter na te vermelden op het Commissariaat-generaal. Het lijkt onwaarschijnlijk dat, gezien het belang van dit feit, betrokkene hiervan vergat melding te maken op het Commissariaat-generaal.

Deze tegenstrijdigheden ondermijnen betrokkenes relaas op een zwaarwichtige wijze.

Tenslotte komt de geloofwaardigheid van betrokkene opnieuw in het gedrang wanneer hij stelt dat Mardin een publiek figuur zou zijn (hij zou iedere dag op de televisie komen) maar er niet in slaagt zijn volledige naam te geven.

De bovenstaande opmerkingen tonen voldoende aan dat aan betrokkenes vervolgingsrelaas geen waarde meer kan worden gehecht.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 december 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat “zij opteert voor een kamer met drie Raadsheren”; dat zij nochtans zonder enig voorbehoud te formuleren is verschenen voor een kamer samengesteld uit één staatsraad overeenkomstig artikel 90, § 1, tweede lid, 1/ van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat zij bijgevolg geacht wordt afstand te doen van haar verzoek;
3. Overwegende dat de verzoekende partij een “laatste memorie” heeft gevoegd bij haar verzoek tot voortzetting; dat het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dergelijk procedurestuk niet voorziet; dat het dan ook uit de debatten wordt geweerd;
4. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij in haar brief van 3 oktober 2001 verklaart afstand te doen van deze “exceptie”;
5. Overwegende dat de auditeur in zijn verslag besluit tot de verwerping van het beroep; dat de verzoekende partij overeenkomstig artikel 24, § 1 van voornoemd koninklijk besluit van 9 juli 2000 tijdig heeft gevraagd om te worden gehoord; dat ter terechtzitting haar advocaat is verschenen die er zich toe heeft beperkt “het voordeel van de procedure” te vragen; dat de verzoekende partij aldus de haar geboden procedurele mogelijkheid niet ernstig en volledig heeft uitgeput om, bij voorkeur op korte en kernachtige wijze, relevante juridische elementen aan te brengen die de geschreven conclusie van de auditeur zouden tegenspreken; dat te dezen op een lichtzinnige manier gebruik werd gemaakt van de door dit artikel geboden mogelijkheid; dat het verzenden van een verzoek tot voortzetting om te worden gehoord en een louter fysieke verschijning ter zitting op zichzelf niet volstaan om de bevindingen van het verslag van de auditeur te ontkrachten;
6. Overwegende bovendien dat uit de processtukken en uit het administratief dossier, niet blijkt dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kennelijk onredelijk zou zijn, op feitelijk onjuiste motieven zou berusten of de wet zou schenden; dat niet blijkt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met alle gegevens die hem bekend waren; dat in zoverre de verzoekende partij wil aantonen dat de commissaris-generaal de feitelijke gegevens van de zaak verkeerd zou hebben beoordeeld, moet worden in herinnering gebracht dat de appreciatie van de feitelijke gegevens in de eerste plaats zaak is van de overheid; dat het de Raad van State niet toekomt zich bij het beoordelen van die feitelijke gegevens in de plaats te stellen van die overheid; dat de Raad van State, belast met de wettigheidscontrole, moet nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en of zij daarbij de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden; dat de

bestreden beslissing de voldoende draagkrachtige redenen opgeeft waarom zij is genomen; dat, in zoverre een middel wordt geput uit de beweerde schending van de rechten van verdediging, de verzoekende partij uit het oog schijnt te verliezen dat de beslissing van de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve beslissing is;

7. Overwegende dat de verzoekende partij vier middelen inroept, waarvan het tweede bestaat uit meerdere onderdelen;

7.1. Overwegende dat een eerste middel wordt geput uit de schending van de artikelen 63 en 63/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet); dat, volgens de verzoekende partij, het dringend beroep bij de commissaris-generaal inhoudt dat de zaak volledig dient te worden onderzocht en dat geen vergelijking mag worden gemaakt tussen de verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en deze afgelegd in het kader van het dringend beroep;

Overwegende dat deze wetsbepalingen niet verbieden dat de commissaris-generaal, bij de beoordeling van de zaak, rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit de verklaringen die de asielzoeker heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de inhoud van die verklaring vergelijkt met deze welke op het Commissariaat-generaal werd afgelegd, eventuele tegenstrijdigheden tussen die verklaringen vaststelt en daaruit de nodige gevolgtrekkingen afleidt; dat het eerste middel niet gegrond is;

7.2. Overwegende dat in een tweede middel de schending van de motiveringsplicht wordt aangevoerd; dat de verzoekende partij tweemaal letterlijk stelt dat “de bestreden beslissing is uiteraard noch inhoudelijk nog formeel gemotiveerd”; dat zij verwijst naar een hele reeks verdrags-, grondwets- en wetsbepalingen die het hebben over de motivering; dat sommige van deze bepalingen, die de motivering van jurisdictionele handelingen betreffen, te dezen uiteraard niet van toepassing zijn; dat in een eerste onderdeel van het middel nog verder wordt ingegaan op hetgeen in het eerste middel werd gezegd; dat dit middel en bijgevolg ook het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond zijn; dat in een tweede onderdeel wordt gesproken over de tussenkomst van de tolk; dat dit aspect van de zaak ter sprake komt in het derde (en ook nog in het vierde) middel; dat in een derde onderdeel gezegd wordt dat het niet abnormaal is dat een persoon niet in staat is de naam van een publiek figuur te noemen; dat echter van iemand die politiek asiel zoekt en dus beweert om politieke redenen zijn land te hebben verlaten, redelijkerwijze moet aangenomen worden dat hij op de hoogte is van de politieke ontwikkelingen in zijn land van herkomst; dat in een vierde onderdeel wordt ingegaan op beweerde tegenstrijdigheden; dat de verzoekende partij aldus wil aantonen dat de commissaris-generaal de feitelijke gegevens van de zaak verkeerd heeft beoordeeld; dat -zoals reeds gezegd- de appreciatie van de

feitelijke gegevens in de eerste plaats zaak is van de overheid; dat het de Raad van State niet toekomt zich bij het beoordelen van die feitelijke gegevens in de plaats te stellen van de overheid;

7.3. Overwegende dat in een derde middel de schending wordt ingeroepen van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet; dat, volgens de verzoekende partij, de tolk de verklaringen niet naar het Nederlands, wel naar het Frans zou hebben vertaald, terwijl te dezen de asielprocedure in het Nederlands diende te verlopen;

Overwegende dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk, die de verklaringen van de kandidaat-vluchteling vertaalt, dit rechtstreeks moet doen in de taal van de procedure;

7.4. Overwegende dat de verzoekende partij in het vierde middel nog inroept dat artikel 57 van de "taalwet" zou geschonden zijn; dat de Raad van State echter niet goed kan inzien hoe artikel 57 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken zou geschonden zijn; dat het taalgebruik in het kader van een asielprocedure wordt geregeld door artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en niet door de voornoemde gecoördineerde wetten; dat de door de verzoekende partij aangehaalde bepaling het overigens heeft over disciplinaire sancties lastens ambtenaren die de bepalingen van die wetten omzeilen of ongedaan trachten te maken;

8. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
dertien maart tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.